

ת"פ (ירושלים) 20196-08-21 - מדינת ישראל נ' מיכאל צידון

ת"פ (ירושלים) 20196-08-21 - מדינת ישראל נ' מיכאל צידון/שלום ירושלים

ת"פ (ירושלים) 20196-08-21

מדינת ישראל

נגד

מיכאל צידון

בית משפט השלום בירושלים

[07.10.2024]

כבוד השופט אביחי דורון

החלטה

מונחת לפני בקשת הנאשם לחזור בו מהודייתו בעובדות כתב האישום המתוקן.

לטענת ב"כ הנאשם, הנאשם טען כל העת להגנה עצמית, ובעיקר בהודעתו בחקירה, עוד נטען כי בין ב"כ דאז של הנאשם, עו"ד אלון שגב, לבין חבר של המתלונן בתיק קיימת היכרות, ובהמשך כי סנגורו דאז "דחק בו להגיע להסדר טיעון" ולא הבהיר לו כי זכותו לטעון להגנה עצמית.

בנוסף, טענה ב"כ הנאשם, כי במקום היה נוכח אדם אחר (להלן "טל") שלא נחקר, ולו בשל "מחדל חקירתי" זה, יש לאפשר לנאשם לחזור בו מהודייתו.

המאשימה התייחסה לכל פרט בבקשה, ובהתייחסותה הבהירה גם כי בשיחה עם המתלונן אמר כי אכן התקשר לטל אך טל הגיע רק לאחר האירוע, ובשיחה עם טל אישר זה כי הגיע רק לאחר האירוע.

לעניין ההגנה העצמית, טענתו המרכזית של הנאשם, מסרה המאשימה כי "הטענה עלתה כבר בשלב בחינת הראיות (ע"י תובע ככל הנראה, א.ד.). והוחלט על דחייתה לאור כלל הראיות הקיימות בתיק אשר מטות את הכף כנגד

הנאשם" ובהתאמה - כי "יש לדחות את הטענה לאכיפה בררנית (שאף היא נטענה ע"י הסנגורית, א.ד.) על הסף".
דיון והכרעה:

עתירתה של המאשימה לדחות את הבקשה עומדת על אדנים מבוססים: הן נוכח חלוף הזמן, העובדה שכתב האישום המתוקן הוקרא לנאשם על ידי בית המשפט ברחל ביתך הקטנה והוא אישר את נכונותו, והן נוכח אי העלאת טענותיו משך זמן ארוך, כשרק לאחר שהוחלף ייצוגו החלה הסנגורית בבדיקת טענותיו עד שהגישה את הבקשה.

אני דוחה את טענת הסנגורית, שנטענה ברמיזא, כאילו הקשר - אם אכן היה כזה - בין חברו של המתלונן לעוה"ד שייצג את הנאשם, עמד ביסוד ה"דחק" שדחק הסנגור בנאשם להסכים להסדר הטיעון. לא זו בלבד שהסנגור (שהתפטר מייצוג לאחר שחברותו בלשכת עוה"ד נשללה) לא התבקש להגיב עליה, הבסיס העובדתי עליו עומדת טענת הסנגורית קלוש אף מכרעי תרנגולת, מבוסס על השערה בעלמא וטענתה זו טוב שלא נטענה משנטענה.

גם את עניין ה"עד הנוסף" הבהירה המאשימה בתשובתה ואני מקבל עמדתה.

יחד עם זאת, אני מתקשה לקבל את טענת המאשימה כי הטענה עלתה כבר בשלב בחינת הראיות והוחלט על דחייתה לאור כלל הראיות הקיימות בתיק אשר מטות את הכף כנגד הנאשם.

רוצה לומר, פורמלית - צודקת המאשימה בכל התייחסויותיה לטענות הסנגורית, ולו הייתי צריך להחליט על בסיס הפסיקה המנחה היה עלי לדחות את הבקשה מכל וכל. אני גם ער למשמעויות האפשריות של קבלת הבקשה, ובהן חלופי הזמן, הצורך ב"סופיות הדיון", המשקל המועט של עדויות הנשמעות לאחר זמן רב ממועד האירוע. עם זאת, דומני שבמסגרת ה"נימוקים המיוחדים" הנדרשים לקבלת בקשה לחזרה מהודאה, ימצא מקומה של התחושה שבמתח שבין צדק לכאורי ופרוצדורה (שכבודה במקומה מונח, ר' פירוט המשמעויות לעיל), אין די בכך שתובע בחן את טענת הנאשם להגנה עצמית ומצא כי יש לדחותה "לאור כלל הראיות", קל וחומר כשזו טענתו העיקרית של הנאשם.

לדידי, עדיף שטענה של הגנה עצמית תיבחן על ידי בית משפט, ואף אם תידחה בסופו של יום, לא תיוותר התחושה שהצירוף של "בחינת תובע" יחד עם "הסדר טיעון" יביאו לתוצאה שעלולה לפגוע במראית פני הצדק.

יחד עם זאת, ובמסגרת אותן משמעויות שאוזכרו לעיל, אני דוחה את עתירת הסנגורית לאפשר לה להעלות טענה של הגנה מן הצדק מחמת "אכיפה בררנית".

היות שעולה מהבקשה כי הנאשם כופר בכתב האישום, תיבחן כפירתו בהליך של שמיעת עדויות ויחליט בית המשפט שידון בתיק אם אכן יש לזכות את הנאשם מחמת סייג ההגנה העצמית או לדחות את טענתו ולהרשיעו.

המזכירות תעביר התיק לכב' השופטת סקפה שפירא אשר תיעד מותב שיקבע דיון לפי סעיף 144 לחסד"פ ויזמן אליו את הצדדים, הנאשם ובאת כוחו.

המזכירות תבטל את המועד הקבוע בתיק לטיעונים לעונש.

קובע תזכורת פנימית ליום 5.1.25

ניתנה היום, ה' תשרי תשפ"ה, 07 אוקטובר 2024, בהעדר הצדדים.